

● L'Espinguet

* Setmanari de la «Grimègia»

Redacció i Ministració, Sota el Monument

Tot a
0'95

Any III de l'Era del Baster : Segona època

Canovelles, 22 febrer de 1933 : Núm. 127

Ja tornem a ser aquí!!

Salut!... Salut, comarca de Granollers! La nostra sortida — inesperada per molts — ha d'anar forçosament lligada amb la més tendre i cordial salutació a tothom. Després de llegir el «Remitit» publicat en el darrer número del setmanari «La Gralla», en el qual uns pretesos i futurs periodistes—què més voldrien ells!—aplegats, embolcallats, encimbellats, emboscats i ofuscats baix el nom de «La Redacció de "L'Esquellot"», pretenien, amb un orgull i entonació digne d'esment, que havia d'ésser el seu—el dels altres,—el primer periòdic humorístic i satíric que ara, en aquests moments, havia de veure la llum per primera vegada.

Davant d'una incitació tal al nostre amor propi, nosaltres, la gent de L'ESPINGUET, no havem reparat en sacrificis ni perjudicis per a demostrar davant els ulls de tothom la supremacia que la nostra publicació ha de tenir per damunt de tots aquells que amb falses maniobres pretenien restar mèrit a la reaparició que nosaltres teníem projectada d'aquesta publicació, que ja per espai de tants anys consecutius havia estat l'alegria i «regocijo» general.

Doncs, bé; creu-t'ho que aniràs en timòbil!! Un xic d'història, sino res més, posarà en evidència la nostra vàlua moral i material, que ara, amb la nova sortida, sentint-nos, però, fermament atacats en la nostra modèstia, ens complavem en esmentar.

Tothom recorda encara la «quinta» d'En Castelar, que si no anem malament de «gramètica» fou en els temps gloriosos de les victòries i galetes del general Trepadella, (que més tard es vengué l'ideal per un plat de seques), al costat del qual vàrem sortir a la palestra, com únics defensors de la campanya perquè no fos enduta de Granollers, aquell tros del seu cor, aquella sang que és sang de la seva sang, l'únic monument d'una sola pessa que posseeix, i que tothom ja haurà endevinat que ens referim a la *Pedra de l'Encant*, que a no ésser pel nostre esforç desinteressat, avui, com qualsevol altre objecte sense valor, formaria part de la discutida col·lecció Plandiura.

Voldriem passar sense parar esment en la campanya per nosaltres iniciada, i encara no acabada, perquè fos desviat el riu Congost, fent-lo passar pel bell mig de la Carretera i el Mercat de la ciutat, que transformaria la urbs en una nova Venècia, amb l'estalvi consegüent de la construcció de cloaques. Però aquest és un tema el desenrotllament pràctic del qual no s'ha portat encara a cap, i semblaria una coacció als que avui la governen, que ara, sense més ni més, ens posessim a desenterrar projectes dels quals ningú no n'ignora llur vellesa, i preferim no parlar-ne.

No t'alabis de fer les coses més aviat que els altres, perquè et poden donar una sorpresa.

Guerra als intrusos!... Visca L'ESPINGUET!!...

No admeteu ni escolteu cap més ESPINGUET que aquest. Es l'únic autèntic; el «más verdadero».

Musicalment no cal dir que sempre havem estat dels que donen el «do» de pit, perquè mai no havem volgut donar el «si», i si avui la philharmònica ciutat veu amb gust el floreixement de coses tan lloables com els Orfeons i els «coros», Orquestres, Bandes, Pianoles i Radios de tota mena, a qui es deu, sino a nosaltres, el seu implantament?

La Política... Oh, la Política!! Ja es deurién desesperar, els nostres amics i correligionaris, que no n'haguéssim parlat abans. Aquí precisament fou on recaigué el nostre fort-D'oradors com els sortits de la fornada de L'ESPINGUET, no se n'han sentit més! Per ells no hi havia Salmerons, Nois de Tona, ni Mets de Ribes; tots s'empetitien amb la majestuositat de l'eloqüència dels nostres propagadors idealistes. Allò era «canela fina», i encara avui gaudim, sisquera sigui comptades vegades, algun espontani que ens deixa bocabadats, i que és antic vestigi de l'Escola antiga, que tants estralls havia fet en «cuatraversies» amb els que no havien pogut fer-se càrrec de la majestuositat del nostre partit. L'Ajuntament era una bassa d'oli canforat, sense pressupostos ni lleis que privessin el seu normal funcionament; en conjunt, que allò era riure!!

Ens cansariem esmentant nous triomfs i cansariem també el benèvol lector. Ens sobra tan sols de dir que ara, des d'aquest moment, anem a reempendre, amb el mateix braó d'abans, les nostres tasques periodístiques, sols sigui per a deixar ben sentada la nostra bandera, amb un sol nom: L'ESPINGUET. I que els consti a aquells que no creien en la precipitada sortida, que si bé hi ha qui es vanaglòria de fer un periòdic en vint-i-quatre hores, nosaltres no hauréem posat obstacles per a fer-lo en molt menys.

Gent de *L'Esquellot*, nosaltres haurem guanyat la batalla. Haurem fet primerament la sortida que no la vostra; que heu anunciat per a molt aviat, i que ja sabem que ha d'ésser el 5 de Març.

Des de les nostres columnes, però, ja us desitgem una vida llarga, encara que procurarem amargar-vos-la tant com podrem, i esperem amb fruïció la vostra sortida, confiant que haurà de causar sensació en tots els ordres.

Aquest és el vertader ESPINGUET, revolucionador i humorista incansable. Desconfieu de les imitacions que més tard puguin sortir.

Visca L'ESPINGUET!

El 5 de març surt L'ESQUELLOT.

L'ESPINGUET sols el poden fer sentir — o sortir — els seus legítims progenitors: Nosaltres!!